

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie skargi P. Spółki z o.o. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt XXIII Ga 1103/12, wydanego w sprawie z powództwa K. Spółki z o.o. w W. przeciwko P. Spółce z o.o. w W. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; zasądza od skarżącej P. Spółki z o.o. w W. na rzecz strony przeciwnej K. Spółki z o.o. w W. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Z utrwalonej judykatury Sądu Najwyższego wynika, że orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c., to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które to uchybienie jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Wychodzą z powyższych założeń, skarga wniesiona przez powoda jest oczywiście bezzasadna. Strona skarżąca dopatruje się niezgodności prawomocnego orzeczenia w jego sprzeczności z art. 386 § 4 k.p.c. i art. 78 Konstytucji RP przez pozbawienie jej dwuinstancyjnego postępowania na skutek wydania wyroku reformatoryjnego w miejsce uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Poglądu tego nie można jednak podzielić. Strona skarżąca nie dostrzega, że w systemie apelacji pełną zasadą jest rozstrzyganie reformatoryjne, a nie kasatoryjne. Sąd drugiej instancji nie może więc uchylić zaskarżonego orzeczenia na innych podstawach niż ściśle określonych w art. 386 § 2 i 4 k.p.c. Żadna zaś z okoliczności wymienionych w tych przepisach nie miała miejsca. W szczególności nie zachodziło nierozpoznanie istoty sprawy. *Nota bene* nawet w takim wypadku uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania stanowi uprawnienie, a nie obowiązek sądu odwoławczego.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ w zw. z art. 424¹² k.p.c.

